

[Kristen Amby.]

hvor man ogsaa trænger til højt kultiverede og videnskabeligt uddannede Mennesker. Det er ikke nogen daarlig Ordning, de her har i Sverige, og det er blandt andet den efter mit Skøn udmærkede Presse, Sverige har i Sammenligning med anden europæisk Presse, et Vidnesbyrd om, idet en stor Del af de unge Aandsarbejdere, der har haft disse uforstyrrede Aar til at arbejde og selvstændiggøre sig i, og som ikke gaar ind i faste akademiske Lærerstillinger, bliver Medarbejdere ved eller Redaktører ved den svenske Presse.

Det drejer sig ikke om Pengene i en Tid, hvor vi øser 40 Mill. Kr. ud til det ene og 40 Mill. Kr. ud til det andet, fordi det skal gøres af Hensyn til det økonomiske Sammenspil mellem Klasserne i Befolkningen. Men dette er ikke mindre vigtigt, og her drejer det sig jo ikke om Beløb, der kan sammenlignes med de Penge, der anvendes til andre Formaal.

Dernæst vil jeg henstille, om det ikke var rimeligt at lade den kongelige Anordning gælde, der siger, at en Mand, der er Doktor, skal, hvis alle andre Forhold er lige, foretrækkes ved Besættelsen i Statens Skoler.

For det tredje mener jeg, det var rimeligt, som Tiden er, at sætte Forfatterunderstøttelserne klækkeligt i Vejret. De er efter min Mening alt, alt for ringe. Og for det fjerde vil jeg henstille, at der virkelig bliver gjort Alvor af det, som Radioraadets Formand, det ærede Medlem Hr. Bomholt, forleden udtalte, at Radioen blev et virkeligt Folkeuniversitet.

Ogsaa det var Frederik Poulsen i den Artikel, jeg har omtalt, inde paa, idet han netop henstillede, at man knyttede unge Videnskabsmænd mere eller mindre fast til Radioen, saa de selvstændigt kunde give de kulturelle Bidrag, som Radioen ikke kan være foruden, men saadan, at deres Kaar blev saaledes, at de kunde være tjent med det. Eet er det for os andre at gaa hen og holde et Foredrag og faa 100 eller 200 Kr. for det, for vi har andet at leve af, men for Folk, som arbejder kulturelt selvstændigt, og som skal have noget virkeligt at sige, staar den Betaling ikke i noget rimeligt Forhold til det Arbejde, der ligger bag.

Den Artikel af Frederik Poulsen, som jeg har omtalt, er egentlig fremkaldt af Harald Niensens Bog: „Uden Traad og med“, der udkom sidste Foraar. Denne Bog indeholdt otte Radioforedrag, holdt over en Aarrække, og en anden Del, der belyser Problemet om Aandsarbejdernes Vilkaar, specielt med Hensyn til Radioen her i

Landet. Uden at sige meget om Bogen — han har nævnt den i en indskudt Sætning — siger Frederik Poulsen, at man maa give Harald Nielsen Ret i, at de Kaar, Aandens Arbejdere har i Radioen, er for ringe.

Denne Bog indeholder altsaa otte Radioforedrag af Harald Nielsen og en anden Del, der indeholder en Redegørelse for hans personlige Forhold til Radioen og i øvrigt belyser Problemet om Aandsarbejdernes Vilkaar i det hele. Harald Nielsen har holdt tretten Radioforedrag i otte Aar. Alle er enige om, at næppe noget bedre er givet i Radioen, baade fra Formiens og fra Indholdets Side, end det, han har givet. Der er ingen Grund til, og det skal jeg heller ikke trætte Tinget med, at komme ind paa en Oplæsning af de forskellige Kritikker; der er fremkommet. Der er blot en Ting, der i denne Sammenhæng maaske kan have en vis Interesse. Enhver, der kender noget til disse Forhold, ved, at Harald Nielsen ikke er „Ekstrabladet“s Mand, men „Ekstrabladet“, der anmeldte denne Bog, fandt Anledning til at sige følgende, som jeg gerne vil have Lov til at citere:

„De er alle lige saa læseværdige, som de var værd at høre i Radioen — udmærket gennemtænkte, som de er fra første til sidste Linie, og formet med en sproglig Fasthed, mindende om Antikens „strange Medaljer“, som det hedder i et berømt Vers af Theophile Gautier.“

Disse traadløse Meddelelser i hæftet Stand vilde uvægerligt rundt om i Pressen fremkalde det Spørgsmaal, hvorfor man ikke hører og ser mere til Harald Niensens kritiske Talent, end man i det daglige gør — hvis det ikke var for Bogens anden Halvdel, „Lidt Selvbibliografi“. Nu kunde man, hvis man opmærksomt læste denne anden Halvdel, maaske nok finde Grunden til, at man hører saa lidt til Harald Nielsen, for er disse Foredrag ypperlige, og det er de, saa betyder det, at det har taget Tid at udarbejde dem, og det, Harald Nielsen gør Indsigelse imod — og efter min Mening med Rette —, er, at den Betaling, der gives, er alt for ringe i Forhold til det Arbejde, der ligger bag disse Foredrag. For øvrigt mener han, at skønt han har bevist, at han virkelig kan tale, har noget at sige, naar han taler i Radioen, har Radioen kun højest nødvendigt villet gøre Brug af ham.

Naar jeg nu nævner Harald Nielsen i denne Sammenhæng, er det naturligvis nok „Uden Traad og med“, der giver mig Anledning til det, men naar der tales om Nødvendigheden af, at en Kultur og særlig et lille Lands Kultur skal have enkelte og